

		– виявлення, прогнозування, ідентифікація та попередження різноманітних криз; – обґрунтування системи заходів щодо мінімізації та усунення імовірних ризиків та оцінка результативності їх реалізації
--	--	--

Отже, кожне будівельне підприємство має займатися питаннями формування управління організаційно-економічної безпеки (визначення складу центрів відповідальності та їх взаємозв'язків), розподілом завдань, повноважень, відповідальності між окремими ланками управління.

1. Науменко Є.Ю. Механізм управління економічною безпекою підприємства в умовах кризи / Є.Ю. Науменко // Економічний журнал «Молодий вчений». – Випуск 6 (46). – 2017. – С. 462-466.

2. Оніщенко М.Л., Сторкало Б.І. Особливості механізму управління економічною безпекою підприємства / М.Л. Оніщенко // Мукачівський державний університет . – Електронне наукове фахове видання «Економіка і суспільство». – Випуск 16. – 2018. – С. 446-452.

3. Прус Н.В. Система економічної безпеки підприємства: поняття, сутність, принципи / Н.В. Прус // Електронне наукове фахове видання «Глобальні та національні проблеми економіки». – Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського. – Випуск 2. – 2014. – С. 675-679.

РОЛЬ СТРАТЕГІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА В РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЧНИХ ЗМІН

Сиротенко Є.О.

Науковий керівник – Плотницька С.І., д-р екон. наук, доцент

Управління стратегічними змінами на підприємстві потребує відповідних ресурсів. Неєфективне використання ресурсів, в тому числі і на необґрунтовані потреби, знижує ефективність діяльності підприємства та призводить до відсутніх проблем в майбутньому.

Ресурси розуміємо як конкретний перелік матеріальних та нематеріальних елементів, які підприємство використовує у своїй діяльності. З точки зору спроможності підприємства залучати ресурси в свою діяльність доцільно буде говорити про потенціал підприємства.

З точки зору управління стратегічними змінами стратегічний потенціал підприємства є ключовою категорією, адже відображає внутрішнє середовище підприємства, оцінка, аналіз та ефективне управління яким є основою імплементації успішних стратегічних змін.

Загалом потенціал підприємства, за думкою О. С. Федоніна, відображає «поточні та майбутні можливості економічної системи перетворювати ресурси на вході з використанням підприємницьких здібностей персоналу на економічні блага для максимального задоволення суспільних та корпоративних інтересів» [3].

Більшість дослідників передбачають включення ресурсів до складу стратегічного потенціалу підприємства, проте виникають суперечності щодо орієнтації останнього. Так, на думку Р. В. Фещура, стратегічний потенціал сформований у відповідності до цілей підприємства, а його призначення полягає у передбаченні та реакції на зміни у зовнішньому середовищі [4]. Подібної точки зору дотримується і Р. М. Грант, який, виділяючи різні типи змін, доводить необхідність визначення різних здатностей реагування на них. У відповідності до вищезазначеного, потенціал стратегічних змін характеризує здатність підприємства реагувати на зміни у зовнішньому середовищі через виконання стратегічних завдань [1]. Левік І. С. [2] узагальнив підходи до трактування стратегічного потенціалу з виокремленням ресурсного, структурно-функціонального, цільового та конкурентного. Таким чином, можемо зробити висновок, що більшість дослідників наголошують на наявних ресурсах підприємства для забезпечення його цілей. Виходячи з особливостей стратегічного потенціалу, науковці виділяють конкурентні переваги, розробку і реалізацію стратегії підприємства та потенційні ресурси. Всі інші складові присутні лише в окремих визначеннях.

Таким чином, потенціал підприємства є характеристикою останнього як системи, а, отже, не включає зовнішні можливості. В свою чергу, характеризуючи стратегічний потенціал підприємства, доцільно наголошувати на резервах використання ресурсів, засобів та здібностей персоналу підприємства, що відображають невикористані внутрішні можливості.

Важливість умов зовнішнього середовища актуальна саме для цього виду потенціалу, адже стратегія, як відомо, повинна відображати напрям побудови взаємодії підприємства із оточенням у відповідних умовах конкуренції. З іншого боку, ці умови виступають лише орієнтиром напрямів використання стратегічного потенціалу, а його зміст обумовлюється структурою наявних і потенційних ресурсів, виробничих та організаційних засобів, компетенції підприємства як сукупності здібностей персоналу та невикористаних резервів.

Досягнення стратегічних цілей варто розглядати як управлінський намір використання стратегічного потенціалу, а в розрізі управління стратегічними змінами в якості цілей варто розуміти бажаний майбутній стан підприємства внаслідок реалізації останніх. Тобто включення цілей до змісту стратегічного потенціалу підприємства є недоречним. Зміст стратегічного потенціалу підприємства є критичним в управлінні стратегічними змінами в розрізі оцінювання спроможності досягнення бажаного стану в результаті впровадження цих змін, що

вимагає розробки методичного підходу до його оцінювання, безпосереднього проведення оцінювання за визначеною структурою та формулювання висновків.

1. Грант Р. М. Современный стратегический анализ. 5-е изд.; пер. с англ. под ред. В. Н. Фунтова. СПб. : Питер, 2008. 560 с.

2. Левік І. С. Стратегічний потенціал машинобудівного підприємства: суть та елементи. 2012. С. 81–88. URL: http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/13937/1/15_81-88_Vis_727_Menegment.pdf

3. Федонін О. С., Репіна І. М., Олексюк О. І. Потенціал підприємства: формування та оцінка: навч.- метод. посіб. для самостійного вивчення дисципліни; Міністерство освіти і науки України, Київський національний економічний університет. Київ : КНЕУ, 2005. 261 с.

4. Фещур Р. В., Бортновська О. Б. Оцінювання і управління потенціалом машинобудівних підприємств. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Менеджмент та підприємництво в Україні: етап становлення проблем розвитку. 2007. № 606. С. 113-118.

УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЛОКАЛЬНИХ ТЕРИТОРІЙ

Вахраньова Є.А.

Науковий керівник – Запорожець Г.В., канд. екон. наук, доцент

У сучасних умовах формування інноваційної моделі розвитку країни особливо зростає значення ефективного управління різними видами ресурсів і процесами при зміщенні центру управління соціально-економічними перетвореннями на рівень територій країни: округів, районів, регіонів, їх територіальних одиниць, а також входять до їх складу господарюючих суб'єктів.

Перспективний розвиток України буде визначатися успішною модернізацією економіки в її територіях, яке передбачає багатополарний розвиток території країни і створення ефективних регіональних і між-регіональних ареалів інноваційно орієнтованого соціально-економічного прогресу. Значний внесок у розробку сучасних економічних та управлінських проблем розвитку територій, особливо регіонів внесли багато науковців: А. В. Андреев, П. І. Бурак, Л. С. Валінурова, А. Г. Гранберг, М. Г. Лапаєва, С. Б. Мельников, П. А. Мінакір, В. П. Орешин, О. С. Пчелинцев, В. Г. Ростанец, Е. Ф. Самофалова, С. А. Суспіцін, А. І. Татаркін, Р. І. Шніпер, К. Н. Юсупов та інші.

Управління територіальним розвитком - це спеціально організовані системні дії, спрямовані на забезпечення сталого і збалансованого відтворення соціального, господарського та природного потенціалів території при позитивній динаміці параметрів рівня і якості життя населення.